

Warszawa, 26 września 2014 r.

Grupa Posłów

Pan

Radosław SIKORSKI

Marszałek Sejmu RP

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r. oraz art. 32 ust. 2 Regulaminu Sejmu, niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- **o zmianie ustawy - Prawo łowieckie oraz niektórych innych ustaw**

Do reprezentowania wnioskodawców upoważniamy posła Stanisława Wziątka

USTAWA
z dnia 2014 r.
o zmianie ustawy – Prawo łowieckie oraz niektórych innych ustaw

Art. 1. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226 i 1247) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. 1. Gospodarka łowiecka jest to działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzyny.

2. Polowanie oznacza tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie dozwolonymi sposobami zwierzyny żywej, zmierzające do wejścia w jej posiadanie.

3. Polowanie dzieli się na: indywidualne i zbiorowe.

4. Polowanie indywidualne oznacza polowanie wykonywane przez jednego myśliwego działającego niezależnie od innych myśliwych znajdujących się w tym samym obwodzie łowieckim oraz polowanie na drapieżniki przy stogach i norach, wykonywane przez więcej niż jednego myśliwego z udziałem podkładacza z psem, oraz polowanie na ptactwo, w którym współpracuje ze sobą nie więcej niż trzech myśliwych korzystających z psa.

5. Polowanie zbiorowe oznacza polowanie wykonywane z udziałem co najmniej dwóch współdziałających ze sobą myśliwych albo myśliwego i naganiacza, z zastrzeżeniem ust. 4 oraz art. 42ab; polowanie zbiorowe może być wykonywane z udziałem naganki lub psów; poszukiwanie postrzałka nie jest polowaniem zbiorowym.

6. Kłusownictwo oznacza niedopuszczone prawem działanie zmierzające do wejścia w posiadanie zwierzyny polegające na:

1) zakładaniu narzędzi i urządzeń przeznaczonych do łowienia, łapania lub zabijania zwierzyny;

2) strzelaniu z broni do zwierzyny bez wymaganych uprawnień, zezwoleń i upoważnień;

3) łowieniu zwierzyny niedozwolonymi metodami;

7. Kłusownictwo oznacza także naruszenie warunków dopuszczalności wykonywania polowania, o których mowa w: art. 42 ust. 8a – 8i, art. 42aa – 42ab, 42ac ust. 1 pkt. 1, ust. 2-3, art. 42b, art. 52 pkt 8 i 9, art. 53 oraz niedopuszczone prawem uśmiercenie zwierzyny.”

2) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz Państwowej Rady Ochrony Przyrody i Polskiego Związku Łowieckiego, określi, w drodze rozporządzenia, listę gatunków zwierząt łownych z podziałem na zwierzynę płową, grubą, drobną oraz drapieżniki, uwzględniając możliwość prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej jak również dobro ochrony środowiska, kultywowanie tradycji łowieckiej, biologię i etiologię gatunków, wielkość i wysokość szkód w rolnictwie i leśnictwie, interakcje międzygatunkowe, trendy populacji, a także potrzebę ochrony gatunków rodzimych.”;

3) w art. 8:

a) ust. 3a i 3b otrzymują brzmienie:

„3a. Roczne plany łowieckie sporządzane są przez dzierżawców obwodów łowieckich, po zasięgnięciu opinii wójta (burmistrza, prezydenta miasta), i podlegają zatwierdzeniu przez właściwego nadleśniczego Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe w uzgodnieniu z Polskim Związkiem Łowieckim w terminie 7 dni od dnia złożenia do zatwierdzenia.

3b. Roczne plany łowieckie w obwodach wyłączonych z wydzierżawienia sporządzane są przez ich zarządców, po zasięgnięciu opinii wójta (burmistrza, prezydenta miasta), i podlegają zatwierdzeniu przez dyrektora regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe w uzgodnieniu z Polskim Związkiem Łowieckim w terminie 7 dni od dnia złożenia planu do zatwierdzenia.”,

b) po ust. 3c dodaje się ust. 3ca w brzmieniu:

„3ca. Opinie, o których mowa w ust. 3c wydawane są niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia złożenia rocznego planu łowieckiego do zaopiniowania. Brak wyrażenia opinii w tym terminie uznaje się za opinię pozytywną.”,

c) ust 3d otrzymuje brzmienie:

„3d. W przypadku odmowy zatwierdzenia lub uzgodnienia w całości lub części rocznego planu łowieckiego lub wieloletniego łowieckiego planu hodowlanego zainteresowanemu przysługuje, w terminie 14 dni odpowiednio odwołanie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do ministra właściwego do spraw środowiska.”,

d) po ust. 3d dodaje się ust. 3da w brzmieniu:

„3da. Minister właściwy do spraw środowiska rozstrzyga odwołanie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w drodze decyzji, w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania lub

wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Brak rozpatrzenia odwołania w tym terminie skutkuje prowadzeniem gospodarki łowieckiej na podstawie rocznego planu łowieckiego z roku poprzedniego, będącego tymczasowym rocznym planem łowieckim do momentu zatwierdzenia planu łowieckiego na rok bieżący.”

e) ust. 3e otrzymuje brzmienie:

„3e. Wieloletnie łowieckie plany hodowlane sporządzane są na okres 10 lat przez dyrektorów regionalnych dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe w uzgodnieniu z Polskim Związkiem Łowieckim oraz marszałkami województw i podlegają zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw środowiska.”,

f) po ust. 3e dodaje się ust. 3f i 3g w brzmieniu:

„3f. Opinia wójta (burmistrza, prezydenta miasta), o której mowa w ust. 3a i 3b, wydawana jest po wcześniejszym podaniu treści rocznego planu łowieckiego do publicznej wiadomości na okres 14 dni, w celu zebrania uwag podmiotów mających nieruchomości gruntowe w obwodzie łowieckim, którego dotyczy roczny plan łowiecki.,

3g. Brak opinii, o której mowa w ust. 3a i 3b, w terminie 21 dni od dnia złożenia do zaopiniowania rocznego planu łowieckiego uznaje się za opinię pozytywną.”,

g) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Polskiego Związku Łowieckiego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób sporządzania rocznych planów łowieckich dla obwodów łowieckich i wieloletnich łowieckich planów hodowlanych dla sąsiadujących ze sobą obwodów łowieckich o zbliżonych warunkach przyrodniczych (rejonów hodowlanych), sposób zmiany rocznych planów łowieckich i wieloletnich łowieckich planów hodowlanych oraz sposób zatwierdzania rocznych planów łowieckich i wieloletnich łowieckich planów hodowlanych oraz szczegółowy tryb odwoławczy w przypadku odmowy zatwierdzenia tych planów w całości lub części, wzory druków rocznego planu łowieckiego oraz wieloletniego łowieckiego planu hodowlanego, uwzględniając zasadę optymalnego gospodarowania populacjami zwierząt łownych oraz ochrony lasu i upraw rolnych przed szkodami wyrządzanymi przez te zwierzęta, nakłady ponoszone przez dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich na prowadzenie gospodarki łowieckiej, sprawozdanie z realizacji poprzedniego planu łowieckiego, limity pozyskania zwierzyny, charakterystykę obwodu łowieckiego, wsiedlenia zwierzyny w obwodzie łowieckim, czynniki epizootyczne, kłęski żywiołowe, zmiany przyrodnicze w środowisku bytowania zwierzyny, trendy populacji,

zachowanie trwałości ekosystemów polnych i leśnych, jakość osobniczą zwierzyny płowej i populacyjną zwierzyny grubej.”;

4) w art. 9 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W celu ochrony upraw i płodów rolnych przed wyrządzeniem szkody przez zwierzynę dzierżawcy lub zarządcy obwodów łowieckich oraz właściciele lub posiadacze gruntów bez konieczności uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 9a, mogą stosować produkty i urządzenia do odstraszenia zwierząt.”;

5) w art. 11 ust. 2 uchyla się pkt 4 i 5;

6) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich obowiązani są dokarmiać zwierzynę, zwłaszcza w okresach występowania niedostatku żeru naturalnego oraz wówczas, gdy w sposób istotny może to wpłynąć na zmniejszenie szkód wyrządzanych przez zwierzynę w uprawach i płodach rolnych oraz w gospodarce leśnej. Miejsce wykładania karmy należy uzgodnić z właścicielem, posiadaczem lub zarządcą gruntu.”;

7) w art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zwierzyna bezprawnie pozyskana stanowi własność Skarbu Państwa. Za zwierzynę bezprawnie pozyskaną należy rozumieć zwierzynę pozyskaną w wyniku kłusownictwa.”;

8) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Obwody łowieckie są tworzone przy uwzględnieniu następujących zasad:

- 1) optymalnego zaspokojenia potrzeb w zakresie ochrony, zachowania i rozwoju gatunków zwierzyny,
- 2) unikania dzielenia zbiorników wodnych,
- 3) ustalania przebiegu granic po naturalnych lub wyraźnych znakach w terenie,
- 4) możliwości prowadzenia gospodarki łowieckiej.”;

9) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. W skład obwodów łowieckich nie wchodzi:

- 1) parki narodowe,

- 2) rezerwy przyrody, z wyjątkiem rezerwatów lub ich części, w których na obszarach wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych nie zabroniono wykonywania polowania,
- 3) tereny w granicach administracyjnych miast; jeżeli jednak granice te obejmują większe obszary leśne lub rolne, z obszarów tych może być utworzony obwód łowiecki lub mogą być one włączone do innych obwodów łowieckich,
- 4) tereny zajęte przez miejscowości niezaliczane do miast, w granicach obejmujących zabudowania mieszkalne i gospodarcze z podwórzami, placami i ulicami oraz drogami wewnątrz tych miejscowości,
- 5) budowle, zakłady i urządzenia, tereny przeznaczone na cele społeczne, kultu religijnego, przemysłowe, handlowe, składowe, transportowe i inne cele gospodarcze oraz obiekty o charakterze zabytkowym i specjalnym, w granicach ich stałych ogrodzeń,
- 6) tereny zgłoszone w uwagach i wnioskach, o których mowa w art. 27 ust. 7 po ich uwzględnieniu w uchwale sejmiku województwa.”;

10) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. 1. Podziału na obwody łowieckie lub zmiany granic tych obwodów, zwanego dalej „podziałem”, dokonuje w obrębie województwa właściwy sejmik województwa, w drodze uchwały.

2. Jeżeli obwód łowiecki ma się znajdować w obszarze więcej niż jednego województwa, uchwałę, o której mowa w ust. 1, podejmuje sejmik województwa właściwy dla przeważającego obszaru gruntów w uzgodnieniu z sejmikiem województwa właściwym dla pozostałego gruntu.

3. Sejmik województwa podejmuje uchwałę o przygotowaniu projektu podziału.

4. W uchwale sejmiku, o której mowa w ust. 1, określa się w szczególności:

- 1) wyraźny przebieg granic obwodów łowieckich w formie graficznej oraz opisowej;
- 2) określenie powierzchni obwodów;
- 3) granice i powierzchnie obszarów wymienionych w art. 26;
- 4) granice obszarów, o których mowa w odrębnych przepisach, niewchodzące w skład obwodów łowieckich;
- 5) włączenia do obwodów łowieckich obszarów, o których mowa w art. 26 pkt 2 i 3.

5. Marszałek województwa po podjęciu przez sejmik województwa uchwały o przygotowaniu projektu podziału:

- 1) ogłasza w wojewódzkim dzienniku urzędowym, a także w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej urzędu marszałkowskiego, uchwałę o przygotowaniu projektu podziału, określając formę, miejsce i termin składania uwag i wniosków do planowanego projektu, nie krótszy niż 21 dni od dnia ogłoszenia,
- 2) zawiadamia, na piśmie, o podjęciu uchwały o przygotowaniu projektu podziału instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania podziału, o których mowa w pkt. 4,
- 3) sporządza projekt podziału rozpatrując uwagi i wnioski, o których mowa w pkt. 1.
- 4) występuje o opinie o projekcie podziału do:
 - a) wójtów, burmistrzów albo prezydentów miast w danym województwie lub województwach objętych podziałem,
 - b) wskazanych statutem Polskiego Związku Łowieckiego organów okręgowych w danym województwie,
 - c) właściwego dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych,
 - d) właściwej izby rolniczej,
- 5) uzgadnia projekt podziału z:
 - a) właściwymi organami wojskowymi, ochrony granic oraz bezpieczeństwa państwa, w zakresie dotyczącym obszarów gruntów pozostających w zarządzie tych organów lub przydzielonych tym organom do wykorzystania, o ile zachodzi taka potrzeba,
 - b) dyrektorem właściwego urzędu morskiego w zakresie zagospodarowania pasa technicznego lub pasa ochronnego, o ile zachodzi taka potrzeba,
- 6) wprowadza zmiany wynikające z uzyskanych opinii i dokonanych uzgodnień oraz ogłasza, w sposób określony w pkt. 1, o wyłożeniu projektu podziału do publicznego wglądu na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wyklada ten projekt do publicznego wglądu na okres co najmniej 21 dni;
- 7) wyznacza w ogłoszeniu, o którym mowa w pkt. 6, termin, w którym osoby fizyczne i prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej mające nieruchomości gruntowe w województwie objętym podziałem oraz dzierżawcy i zarządcy obwodów mogą wnosić uwagi i wnioski dotyczące projektu podziału, nie krótszy niż 14 dni od dnia zakończenia okresu wyłożenia projektu podziału;
- 8) rozpatruje uwagi i wnioski, o których mowa w pkt. 7, w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia upływu terminu ich składania, kierując się zasadami, o których mowa w art. 25;
- 9) wprowadza zmiany do projektu podziału wynikające z rozpatrzenia uwag i wniosków, o których mowa w pkt. 7, a następnie w zakresie, wynikającym z wprowadzonych zmian, ponawia uzgodnienia i zasięga opinii, o których mowa w pkt. 4 i 5;

10) przedstawia sejmikowi województwa projekt podziału wraz z listą nieuwzględnionych uwag i wniosków, o których mowa w pkt. 7.

6. Uwagi i wnioski do projektu podziału wnosi się na piśmie w terminie wyznaczonym w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 5 pkt 7.

7. Do zmiany uchwały o podziale, ust. 5 stosuje się odpowiednio, w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian.

8. Procedurę, o której mowa w ust. 7, stosuje się jedynie do części uchwały o podziale objętej zmianą.

10. Rozstrzygnięcia marszałka województwa o nieuwzględnieniu odpowiednio uwag i wniosków dotyczących projektu podziału nie podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego.

11. Koszty sporządzenia podziału województwa na obwody łowieckie lub zmiany granic tych obwodów obciążają budżet województwa.”;

11) w art. 28 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Przez wydzierżawianie obwodu łowieckiego rozumie się prawo do prowadzenia gospodarki łowieckiej na danym terenie.”;

12) w art. 29a po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Polskiego Związku Łowieckiego, określi w drodze rozporządzenia wzór umowy dzierżawy obwodu łowieckiego, uwzględniając tryb postępowania i obowiązki stron umowy.”;

13) w art. 30 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku nieusprawiedliwionego niezrealizowania rocznego planu łowieckiego dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich obowiązani są do udziału w kosztach ochrony lasu przed zwierzyną.

2. Udział w kosztach, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się w wysokości czynszu za dzierżawę obwodu łowieckiego, przy czym udział ten przekazywany jest w całości właściwemu nadleśnictwu. Nadleśnictwo jest obowiązane rozliczyć ten udział między nadleśnictwem a właścicielami lasów nie będących własnością Skarbu Państwa, pozostających w obszarze nadleśnictwa.”;

14) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Wyzierzawiający obowiązany jest rozliczyć otrzymany czynsz dzierżawny między nadleśnictwami i gminami.

2. Nadleśnictwu przypada czynsz odpowiadający powierzchni państwowych gruntów leśnych, a gminom - odpowiadający pozostałej powierzchni obwodu łowieckiego.

2a. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) obowiązany jest do pomniejszenia odpowiednio podatku rolnego albo podatku leśnego, albo podatku od nieruchomości płatnikom tych podatków o wartość czynszu dzierżawnego lub ekwiwalentu, o którym mowa w ust. 3, proporcjonalnie do powierzchni wchodzącej w skład obwodu łowieckiego.

3. Za obwody łowieckie wyłączone z wydzierzawiania zarządcy tych obwodów uiszczają ekwiwalent, ustalany przez starostę, równy wysokości średniego czynszu za dzierżawę, stosowanego w obwodach łowieckich, wydzierzawionych na obszarze danej gminy lub gmin sąsiednich, a należność rozliczają według zasad określonych w ust. 1 i 2.”;

15) w art. 41:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymogi kwalifikacji zawodowych, wzór legitymacji, odznaki służbowej, umundurowania i oznak służbowych oraz składniki umundurowania strażników Państwowej Straży Łowieckiej, a także szczegółowe kwalifikacje zawodowe, wzór legitymacji, wzór oznaki strażnika łowieckiego, uwzględniając wykształcenie, staż pracy w rolnictwie, leśnictwie, parkach narodowych lub krajobrazowych, Policji, staż członkowski w Polskim Związku Łowieckim, umieszczenie na elementach umundurowania i na legitymacji godła narodowego strażników Państwowej Straży Łowieckiej, pory roku, płeć strażników, a także realizację przez strażników łowieckich ustawowych obowiązków, ich predyspozycje do wypełniania powierzonych ustawą zadań.

2. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe sposoby współdziałania Państwowej Straży Łowieckiej z Policją, Strażą Graniczną oraz Polskim Związkiem Łowieckim – uwzględniając zakres i rodzaj współpracy, ustawowe zadania tych podmiotów oraz konieczność zapewnienia poprawnej i skutecznej współpracy;

- 2) szczegółowe sposoby przydziału, ewidencjonowania i przechowywania w siedzibach Państwowej Straży Łowieckiej broni i amunicji, środków przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek zakładanych na ręce, pałki służbowej, ręcznych miotaczy substancji obezwładniających i przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, a także wzory dokumentów niezbędnych do ewidencjonowania broni i amunicji oraz środków przymusu bezpośredniego, ich wydawania i zdania, jak również warunki techniczne, jakim powinien odpowiadać magazyn broni – uwzględniając sposób i miejsce przechowywania broni, amunicji i środków przymusu bezpośredniego, konieczność uniemożliwienia dostępu do broni, amunicji i środków przymusu bezpośredniego osobom trzecim, potrzebę ochrony ewidencji przed uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą.”,
- b) uchyla się ust. 3.”;

16) w art. 42:

- a) w ust. 2 uchyla się pkt 3,
b) po ust. 8 dodaje się ust. 8a-8i w brzmieniu:

„8a. Do wykonywania polowania oraz odstrzału zwierząt stanowiących nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka dopuszczona jest wyłącznie broń myśliwska, która w rozumieniu ustawy oznacza broń palną długą centralnego zapłonu, o lufach gwintowanych lub gładkich, z której po maksymalnym załadunku można oddać najwyżej sześć pojedynczych strzałów, z tym że do magazynka broni samopowtarzalnej można załadować jednorazowo najwyżej dwa naboje.

8b. Do czynności wymienionych w pkt 8i dopuszczona jest broń myśliwska, która w rozumieniu ustawy oznacza, oprócz broni wymienionej w ust. 8a, także broń palną krótką.

8c. Bronią myśliwską nie jest broń czarnoprochowa oraz broń wyposażona w tłumik huk.

8d. Używana do polowania broń myśliwska o lufach gwintowanych musi być przeznaczona do strzelania amunicją o energii pocisku nie mniejszą niż 1000 J w odległości 100 m od wylotu lufy.

8e. Polowanie na zwierzynę grubą odbywa się, z zastrzeżeniem ust. 8f, wyłącznie z użyciem broni myśliwskiej, o której mowa w ust. 8a, oraz naboju myśliwskich z pociskami półpłaszczowymi, przy czym:

- 1) przy polowaniu na łosie energia pocisku w odległości 100 m od wylotu lufy nie może być mniejsza niż 2500 J;

2) przy polowaniu na jelenie, daniela, muflony i dziki, z wyłączeniem dzików warchlaków, energia pocisku w odległości 100 m od wylotu lufy nie może być mniejsza niż 2000 J;

8f. Dopuszcza się polowanie na zwierzynę grubą, z wyjątkiem łosi i jeleni byków, z użyciem broni myśliwskiej o lufach gładkich.

8g. Do wykonywania polowania na zwierzynę drobną, z zastrzeżeniem ust. 8h, używa się wyłącznie broni myśliwskiej o lufach gładkich oraz amunicji śrutowej ze śrutem o średnicy do 4,5 mm.

8h. Do wykonywania polowania na drapieżniki używa się broni myśliwskiej o lufach gwintowanych oraz amunicji z pociskami półpłaszczowymi i pełnopłaszczowymi lub broni myśliwskiej o lufach gładkich oraz amunicji wymienionej w ust. 8g.

8i. Do dostrzeliwania postrzałków zwierzyny grubej oraz redukcji drapieżników schwytych w pułapki żywołowne dopuszcza się broń palną krótką o energii pocisku nie mniejszej niż 400 J mierzonej u wylotu lufy.”;

c) uchyla się ust. 11;

17) w art. 42a uchyla się ust. 2;

18) po art. 42a dodaje się art. 42aa – 42ae w brzmieniu:

„Art. 42aa. Do wykonywania polowania dopuszcza się używanie wyłącznie urządzeń optycznych, z wyłączeniem lornetek używanych do obserwacji, w których obraz celu powstaje w świetle naturalnym i nie jest przetwarzany przez urządzenia elektroniczne, przy czym znak celowniczy w urządzeniu optycznym może być podświetlany. Urządzenie optyczne może zawierać dalmierz.

Art. 42ab. Polowanie na zające może odbywać się wyłącznie jako polowanie zbiorowe, przy czym polowanie to może odbywać się przy udziale co najmniej sześciu myśliwych.

Art. 42ac. 1. Podczas polowania nie strzela się do:

- 1) celów nierozpoznanych;
- 2) licówki;
- 3) zwierzyny będącej bezpośrednio przy paśnikach, lizawkach oraz na pasach zaporowych;
- 4) zwierzyny będącej na ogrodzonych poletkach żerowych;
- 5) ptactwa niebędącego w locie, z wyjątkiem jarząbków, gęsi i łysek;
- 6) zajęcy pozostających w bezruchu.

2. Zabrania się strzelania do zwierzyny z pojazdów silnikowych i zaczepionych do nich przyczep, naczep lub innych urządzeń oraz z pojazdów konnych, a także z łodzi o napędzie silnikowym z pracującym silnikiem,

3. Podczas polowania zabrania się wykorzystywania:

- 1) zwierząt użytych jako wabiki;
- 2) urządzeń elektrycznych lub elektronicznych, które mogą zabijać lub ogłuszać zwierzynę;
- 3) luster i innych urządzeń oślepiających zwierzynę;
- 4) gazu i dymu do wypłaszania zwierzyny.

4. Polowanie w nocy może odbywać się na:

- 1) dziki, piżmaki i drapieżniki - przez myśliwego wyposażonego w myśliwską broń palną z zamontowanym celowniczym urządzeniem optycznym, o którym mowa w art. 42aa, oraz lornetkę;
- 2) gęsi i kaczki - na zlotach i przelotach.

5. Myśliwy polujący w nocy jest obowiązany zachować wyjątkową ostrożność, a w szczególności:

- 1) poznać dokładnie teren w rejonie polowania;
- 2) nie strzelać w kierunku osad i dróg publicznych;
- 3) przed strzałem, w przypadku określonym w ust. 3 pkt 1, osobiście rozpoznać przez lornetkę cel i teren na linii strzału;
- 4) w razie oddania strzału i niepodniesienia zwierzyny w nocy sprawdzić wynik strzału przy świetle dziennym.

6. Nie celuje się i nie strzela się do zwierzyny, jeżeli:

- 1) na linii strzału znajdują się myśliwi lub inne osoby albo zwierzęta gospodarskie, budynki lub pojazdy, a odległość od nich nie gwarantuje warunków bezpiecznego strzału,
- 2) zwierzyna znajduje się na szczytach wzniesień,

7. Polowanie z łodzi może odbywać się wyłącznie jako polowanie indywidualne, przy czym tylko jeden myśliwy w danym momencie może strzelać do zwierzyny, oddając strzał w kierunku innym niż osoby znajdujące się na łodzi.

Art. 42ad. 1. Myśliwy jest odpowiedzialny za bezpieczne używanie broni i amunicji oraz jest obowiązany do przestrzegania następujących zasad:

- 1) używania broni myśliwskiej sprawnej technicznie;
- 2) przystrzeliwania (wyregulowania przyrządów celowniczych i sprawdzenia na strzelnicy celności oddawanych strzałów) broni myśliwskiej o lufach gwintowanych, której będzie używał do wykonywania polowania, co najmniej raz w roku;

- 3) podnoszenia umiejętności strzeleckich poprzez udział co najmniej raz w roku w szkoleniach i treningach lub zawodach strzeleckich;
- 4) sprawdzania każdorazowo przed załadowaniem broni, czy lufy nie są zatkane;
- 5) trzymania broni zawsze lufami skierowanymi w górę lub w dół: podczas ładowania i rozładowania broni, poruszania się w terenie, w czasie przerw w polowaniu, zajmowania miejsca w pojeździe lub wychodzenia z niego i w innych podobnych okolicznościach - niezależnie od tego, czy broń jest załadowana, czy rozładowana.

2. Przysztrzelanie broni o którym mowa w ust. 1 pkt 2 dokumentuje się zaświadczeniem o przysztrzelaniu broni wystawionym przez uprawnionego instruktora strzelectwa myśliwskiego lub rusznikarza.

Art. 42ae. 1. Dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego, kierując się troską o bezpieczeństwo osób i mienia, zawiadamia na piśmie lub drogą elektroniczną na 21 dni przed polowaniem zbiorowym właściwych miejscowo nadleśniczych oraz wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) o terminie organizowanego przez siebie polowania zbiorowego.

2. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) zawiadamienie, o którym mowa w ust. 1, podaje, niezwłocznie, jednak nie później niż na 14 dni przed terminem polowania, do publicznej wiadomości na stronie internetowej urzędu lub w sposób zwyczajowo przyjęty.”;

3. Właściciel nieruchomości gruntowej w terminie nie krótszym niż 7 dni przed polowaniem może zgłosić sprzeciw wraz z uzasadnieniem do organizacji polowania w danym dniu na wskazanej nieruchomości.

4. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) zawiadamia niezwłocznie dzierżawcę lub zarządcę obwodu łowieckiego o sprzeciwie właściciela nieruchomości gruntowej do organizowanego polowania zbiorowego.

5. Dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego przy organizacji polowania zbiorowego może uwzględnić sprzeciw, gdy wykonywanie polowania będzie wpływało na bezpieczeństwo osób trzecich.

19) w art. 42b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42b. 1. Termin rozpoczęcia i zakończenia polowania indywidualnego, nr upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego, imię i nazwisko myśliwego, jednoznaczne określenie miejsca wykonywania polowania, ilość i gatunek pozyskanej zwierzyny oraz liczba wszystkich oddanych strzałów podlega wpisowi w rejestrze ewidencji pobytu na polowaniu

indywidualnym, który zobowiązani są posiadać, dla każdego obwodu, dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego jest obowiązany poinformować pisemnie właściwego nadleśniczego i wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o miejscu wyłożenia rejestru ewidencji i udostępnić ten rejestr na każde żądanie. Wójt informacje o miejscu wyłożenia rejestru podaje niezwłocznie do publicznej wiadomości.”;

20) art. 42e otrzymuje brzmienie:

„Art. 42e. 1. Tworzy się ewidencję trofeów rekordowych.

2. Za rekordowe trofeum łowieckie uznaje się trofeum łowieckie zwierzyny (zwierzyny płowej, muflonów, dzików, lisów, borsuków, jenotów) pozyskanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które uzyskało, w wyniku dokonanej wyceny ostatecznej, jedną z sześciu najwyższych dla danego gatunku punktacji, bez względu na rok pozyskania.

3. Za wycenę oraz prowadzenie ewidencji trofeów rekordowych odpowiada Polski Związek Łowiecki.

4. Zakazuje się wywozu za granice Państwa trofeów rekordowych o których mowa w ust. 4 z wyjątkiem eksponowania ich na wystawach o tematyce łowieckiej, po uzyskaniu zgody prowadzącego ewidencję trofeów. Zgoda wydana może być na okres nie dłuższy niż jeden rok.

5. Minister właściwy do spraw środowiska określi w drodze rozporządzenia sposób wyceny oraz ewidencji trofeów łowieckich, uwzględniając kryteria wyceny Międzynarodowej Rady Łowiectwa i Ochrony Zwierzyny, kierując się potrzebą oceny jakości populacji zwierzyny oraz zachowaniem najcenniejszych trofeów na terenie kraju.”;

21) w art. 43 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Polskiego Związku Łowieckiego, określi, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne rodzaje polowań indywidualnych i zbiorowych, warunki i sposoby wykonywania polowania oraz wzór znaku i sposób znakowania, o którym mowa w art. 42c, wzór druku upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego, wzór i sposób prowadzenia rejestru ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym, wzór protokołu z polowania zbiorowego, wzór zaświadczenia o przystrzeleniu broni oraz wzór świadectwa pochodzenia zwierzyny, uwzględniając istniejące polskie zwyczaje łowieckie, gospodarkę łowiecką, bezpieczeństwo osób i mienia, warunki

atmosferyczne, specyfikę polowania na poszczególne gatunki zwierząt, bezpieczeństwo w obrocie żywnością, możliwości wykonywania rocznych planów łowieckich, biologię gatunków łownych”;

22) w art. 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa i po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody oraz Polskiego Związku Łowieckiego określi, w drodze rozporządzenia, dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, okresy polowań na zwierzęta łowne, uwzględniając potrzebę ochrony i utrzymania właściwego stanu populacji poszczególnych gatunków zwierzyny, biologię i liczebność zwierzyny, ograniczenie szkód łowieckich, migrację zwierzyny i zagęszczenie populacji”;

23) w art. 48 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) za szkody wyrządzone na terenach, o których mowa w art. 26 pkt 6;”;

24) w art. 51 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto:

- 1) strzela do zwierzyny w odległości mniejszej niż 500 m od miejsca zebrań publicznych w czasie ich trwania lub w odległości mniejszej niż 100 m od zabudowań mieszkalnych;
 - 2) strzela do zwierzyny znajdującej się w odległości mniejszej niż 200 m od pracujących maszyn rolniczych;
 - 3) wybiera jaja, pisklęta, niszczy gniazda ptaków łownych lub niszczy ich lęgowiska;
 - 4) przetrzymuje zwierzynę bez odpowiedniego zezwolenia;
 - 5) niszczy nory i lęgowiska zwierząt łownych;
 - 6) niszczy urządzenia łowieckie, wybiera karmę lub sól z lizawek;
 - 7) poluje, nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów;
 - 8) wbrew przepisom art. 42b ust.1 nie dokonuje wymaganych wpisów w rejestrze ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym;
 - 9) wbrew przepisom art. 42b ust. 2 nie dokonuje wymaganych wpisów w upoważnieniu do wykonywania polowania indywidualnego
- podlega karze grzywny.”

25) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. Kto:

- 1) gromadzi, posiada, wytwarza, przechowuje lub wprowadza do obrotu narzędzia i urządzenia przeznaczone do kłusownictwa;
- 2) wchodzi w posiadanie bezprawnie pozyskanej tuszy lub trofeów zwierząt łownych;
- 3) narusza zakazy, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 4, art. 16 ust. 1, art. 42e ust. 4;
- 4) poluje używając urządzeń optycznych innych niż wymienione w art. 42aa;
- 5) strzela do celów nierozpoznanych;
- 6) hoduje lub utrzymuje bez zezwolenia charty rasowe lub ich mieszańce;
- 7) sprawując zarząd z ramienia dzierżawcy, a w obwodach niewydzierżawionych z ramienia zarządcy, zezwala na polowanie osobie nieuprawnionej do wykonywania polowania;
- 8) pozyskuje zwierzynę innego gatunku, innej płci lub w większej liczbie, niż przewiduje upoważnienie wydane przez dzierżawcę lub zarządcę obwodu łowieckiego;
- 9) powoduje przekroczenie zatwierdzonego w rocznym planie łowieckim maksymalnego pozyskania zwierzyny

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.”;

26) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. Kto:

- 1) poluje na przelotne ptactwo łowne na wybrzeżu morskim w pasie 3000 m od brzegu w głąb morza lub 5000 m w głąb lądu;
- 2) poluje z chartami lub ich mieszańcami;
- 3) poluje w czasie ochronnym;
- 4) poluje nie posiadając uprawnień do polowania;
- 5) poluje nie posiadając upoważnienia, o którym mowa w art. 42 ust. 8;
- 6) nie posiadając zezwolenia zakłada narzędzia i urządzenia przeznaczone do łowienia, łapania lub zabijania zwierzyny albo wchodzi w posiadanie zwierzyny za pomocą broni i amunicji innej niż myśliwska, środków i materiałów wybuchowych, trucizn, karmy o właściwościach odurzających, sztucznego światła, lepów, wnyków, żelaz, dołów, samostrzałów lub rozkopywania nor i innych niedozwolonych środków

- podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 13b dodaje się art. 13ba w brzmieniu:

„Art. 13ba. Podatek rolny od gruntów wchodzących w skład obwodu łowieckiego obniża się o wartość ustalonego dla danej gminy czynszu dzierżawnego w przeliczeniu na 1ha.”,

2) Art. 13d ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13d.1. Zwolnienia i ulgi podatkowe określone w art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz pkt 8–12, a także w art. 13b i 13ba stosuje się z urzędu, a pozostałe zwolnienia i ulgi podatkowe na podstawie decyzji wydanej na wniosek podatnika. Ulgę określoną w art. 13ba stosuje się z uwzględnieniem art. 31 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie.”

Art. 3. W ustawie z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz. U. z 2000 r. Nr 200, poz. 1682 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a.1. Podatek leśny od lasów wchodzących w skład obwodu łowieckiego obniża się o wartość ustalonego dla danej gminy czynszu dzierżawnego w przeliczeniu na 1ha.

2. Ulgę podatkową określoną w ust. 1 stosuje się z urzędu z uwzględnieniem art. 31 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 9, poz. 31, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Podatek od nieruchomości gruntowych wchodzących w skład obwodu łowieckiego obniża się o wartość ustalonego dla danej gminy czynszu dzierżawnego w przeliczeniu na 1ha. Organ podatkowy stosuje obniżenie z urzędu z uwzględnieniem art. 31 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie.”

Art. 5. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy dotychczasowe uchwały sejmików województw o podziale województwa na obwody łowieckie lub zmianie granic tych obwodów stają się projektami podziału, o których mowa w art. 27 ust. 3.

2. Sejmiki województw w terminie do dnia 31 grudnia 2015 roku podejmą uchwały o podziale województw na obwody łowieckie lub zmianie granic tych obwodów w trybie art. 27 ust. 5 z pominięciem pkt 1, 3.

3. Do dnia ogłoszenia uchwały o podziale województwa w Dzienniku Urzędowym Województwa na terenie województwa obowiązuje dotychczasowa uchwała o podziale województwa na obwody łowieckie lub zmianie granic tych obwodów.

Art. 6. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5, art. 8 ust. 4, art. 41 ust. 1-3, art. 42e, art. 43 ust. 3 i art. 44 ust. 1 ustawy Prawo łowieckie zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych na podstawie art. 5, art. 8 ust. 4, art. 41 ust. 1-2, art. 42e ust. 5, art. 43 ust. 3 i art. 44 ust. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie dłużej niż rok od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 7. Roczne plany łowieckie oraz wieloletnie łowieckie plany hodowlane obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc przez okres, na jaki zostały sporządzone.

Art. 8. Umowy dzierżawy obwodów łowieckich zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy obowiązują na okres na jaki zostały sporządzone.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 31 ust. 2 i ust. 3, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

- 1) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1262 i 1282.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt P19/13, Trybunał Konstytucyjny rozpoznał pytanie prawne NSA dotyczące prawa łowieckiego i utworzenia obwodu łowieckiego obejmującego nieruchomość prywatną wbrew woli właściciela nieruchomości. Trybunał orzekł, że art. 27 ust. 1 w związku z art. 26 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie przez to, że upoważnia do objęcia nieruchomości reżimem obwodu łowieckiego, nie zapewniając odpowiednich prawnych środków ochrony praw właściciela tej nieruchomości, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Trybunał Konstytucyjny zauważył, że obowiązujące przepisy prawa łowieckiego nie przewidują wystarczających, z punktu widzenia standardu konstytucyjnego, środków umożliwiających właścicielowi nieruchomości, objętej granicami obwodu łowieckiego, ochronę jego interesów prawnych. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że w prawie łowieckim ustawodawca nie ustanowił żadnych norm, które przyznawałyby właścicielom nieruchomości gruntowych jakiegokolwiek kompetencje opiniodawcze czy uzgodnieniowe w procesie tworzenia lub zmiany granic obwodu łowieckiego, nie przewidział także żadnych instrumentów pozwalających na wyłączenie nieruchomości spod reżimu obwodu łowieckiego.

Wykonaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest zaproponowana w art. 27 zmiana procedury tworzenia obwodów łowieckich z czynnym udziałem właścicieli nieruchomości oraz zainteresowanych instytucji i organów już na etapie zamiaru tworzenia projektu, a potem samego projektu poprzez ogłoszenie uchwały o zamiarze dokonania podziału województwa na obwody lub zmiany granic tych obwodów i ogłoszenie do publicznej wiadomości projektu aktu prawa miejscowego w celu zgłoszenia ewentualnych uwag lub wniosków przez zainteresowanych. Zawarta w projekcie ustawy procedura podziału województwa na obwody łowieckie lub zmiany granic tych obwodów jest zbieżna z procedurą zawartą w ustawie z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, którą m.in. wskazał Trybunał Konstytucyjny jako wzorzec postępowania. Z powyższą zmianą wiąże się zmiana dokonana w art. 25 i art. 26 ustawy Prawo łowieckie.

Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę na konieczność systemowych zmian w Prawie łowieckim, gdyż sprawy, które trafiają na trybunalską wokandę dowodzą, że punktowe zmiany ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie mogą okazać się niewystarczające dla osiągnięcia spełnienia wszystkich standardów konstytucyjnych.

Przedmiotowy projekt dokonuje zmiany we wszystkich regulacjach prawnych ustawy Prawo łowieckie, które mogą budzić wątpliwości natury ich zgodności z Konstytucją RP.

Mając na względzie niekonstytucyjność części delegacji ustawowych, w związku z brakiem wytycznych dla upoważnienia do wydania rozporządzenia, dostosowano treść delegacji do wymogów art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że upoważnienie zawarte w ustawie do wydania rozporządzenia w celu jej wykonania powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Są to trzy odrębne elementy upoważnienia ustawowego, od których istnienia zależy zgodność tego upoważnienia z Konstytucją.

W związku z tym, projekt zakłada zmianę delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa (art. 5 ustawy). Obecne brzmienie delegacji wskazuje jako wytyczną do wydania rozporządzenia uwzględnienie podziału na zwierzynę grubą, drobną oraz drapieżniki, gdzie de facto stanowi to zakres regulacji, nie zaś wytyczną do jego wydania. Projekt przewiduje jako wytyczną uwzględnienie możliwości prowadzenia gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej jak również dobro ochrony środowiska, kultywowanie tradycji łowieckiej, biologię i etiologię gatunków, wielkość i wysokość szkód w rolnictwie i leśnictwie, interakcje międzygatunkowe, trendy populacji, a także potrzebę ochrony gatunków rodzimych.

W art. 8 ustawy wprowadzono możliwość odwołania się od odmowy zatwierdzenia lub uzgodnienia w całości lub części rocznego planu łowieckiego i wieloletniego łowieckiego planu hodowlanego do ministra właściwego do spraw środowiska, jako organu nadzorującego PGL LP i PZŁ. Jest to rozwiązanie bardziej adekwatne w polskim systemie prawnym z uwagi na rozpatrzenie odwołania przez organ obejmujący swym zakresem obydwie podmioty zatwierdzające roczne plany łowieckie, a jednocześnie nie będący jednostką organizacyjną jednego z tych podmiotów, tj. PGL LP. Ponadto, mając na względzie zapewnienie interesów wszystkich zainteresowanych stron prowadzących w Polsce gospodarkę łowiecką, a także szeroki aspekt oddziaływania realizacji rocznych planów łowieckich nie tylko w obrębie jednego obwodu łowieckiego lecz także na obwody sąsiednie, uzasadnionym jest przyjęcie rozwiązania prowadzącego do zatwierdzania rocznych planów łowieckich w obwodach wyłączonych z wydzierżawiania w uzgodnieniu z Polskim Związkiem Łowieckim. Dotychczas, plany wieloletnie były jedynie sporządzane przez dyrektorów regionalnych dyrekcji PGL LP w uzgodnieniu z Polskim Związkiem Łowieckim i marszałkami województw. Plany te nie były jednak zatwierdzane przez żaden organ. Mając na względzie, że Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż prawo do polowania przysługuje państwu, które

reglamentuje jego wykonywanie, uzasadnionym jest przyznanie państwu – ministrowi właściwemu do spraw środowiska, instytucji zatwierdzania sporządzonych planów wieloletnich. Zgodnie z sugestią Trybunału Konstytucyjnego roczne plany łowieckie będą ogłaszane do publicznej wiadomości na szczeblu gminy przez okres 14 dni w celu możliwości zapewnienia kompetencji opiniodawczych właścicielom gruntów objętych granicami obwodów łowieckich. Jednocześnie, mając na względzie zapewnienie interesów wszystkich zainteresowanych stron, rozszerzono wytyczną do wydania rozporządzenia (art. 8 ust. 4) przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa w taki sposób, aby wydając rozporządzenie uwzględniono zasadę ochrony nie tylko lasu ale też upraw rolnych przed szkodami wyrządzanymi przez zwierzęta łowne w celu zapewnienia ochrony interesów posiadaczy gruntów. Rozszerzenie wytycznej powoduje podniesienie standardów ochrony własności i tym samym spełnienie wymogów konstytucyjnych. Jednocześnie uregulowano w delegacji możliwość określenia trybu odwoławczego w przypadku odmowy zatwierdzenia rocznych planów łowieckich w całości lub części, co będzie stanowiło wykonanie ustawy w tym zakresie. Upoważniono także ministra właściwego do spraw środowiska do opracowania wzorów druków rocznego planu łowieckiego oraz wieloletniego łowieckiego planu hodowlanego. Obecne brzmienie delegacji ustawowej nie dawało takiego upoważnienia.

Delegacja do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe sposoby używania, ewidencjonowania i przechowywania w siedzibach Państwowej Straży Łowieckiej broni palnej (Dz. U. poz. 628) nie spełnia wymogów konstytucyjnych. Nowelizacja przepisu upoważniającego pociągnęła za sobą konieczność wydania nowego rozporządzenia. Będzie to jednak możliwe dopiero, gdy delegacja spełniać będzie wymogi konstytucyjne. Jednocześnie zdecydowano w art. 41 uchylić ustęp 3. ze względu na powtórzenie zakresu spraw, które reguluje rozporządzenie wydane na podstawie tego przepisu.

Art. 42e upoważnia do wydania rozporządzenia określającego sposób wyceny i ewidencji trofeów łowieckich oraz sposoby ochrony trofeów rekordowych poprzez zakaz ich wywozu poza granicę kraju z wyłączeniem międzynarodowych wystaw o tematyce łowieckiej, na których będą mogły być eksponowane przez ściśle określony czas. Tej możliwości aktualna delegacja ustawowa nie zawierała. Jednocześnie delegacja odnosiła się do ewidencji trofeów nie umocowanej dotychczas w ustawie, co wydaje się rozwiązaniem niekonstytucyjnym – uzupełniającym ustawę w akcie wykonawczym.

Art. 43 ust. 3 upoważnia do wydania rozporządzenia określającego warunki i sposoby wykonywania polowania, sposoby znakowania tusz oraz sposób ewidencjonowania obecności

myśliwych na polowaniach indywidualnych. Delegacja została uzupełniona o sposoby wykonywania polowania, a zmiana w zakresie rejestru ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym uwzględnia możliwość zastosowania jej wersji elektronicznej. Jednocześnie w rozdziale 8 ustawy uzupełniono przepisy o zasady wykonywania polowania, wprowadzono do ustawy zakazy obowiązujące w trakcie wykonywania polowania, które dotychczas są regulowane w akcie wykonawczym, a zgodnie ze stanowiskiem Prokuratora Generalnego w sprawie przed Trybunałem Konstytucyjnym oznaczonej sygnaturą U 3/13 stanowią materię ustawową. Uzupełnienie przepisów w tym rozdziale ustawy implementuje przepisy poddane pod wątpliwość w kwestii ich zgodności z Konstytucją RP. Wątpliwości te były wysuwane we wniosku Prokuratury Generalnej skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego pismem z dnia 11 marca 2014 r., sygn.. PG VIII TKw 66/13.

Delegacja zawarta w art. 44 ust. 1 upoważniająca ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia określającego okresy polowań na zwierzęta łowne została uzupełniona o wytyczne zgodnie z wymogami konstytucyjnymi.

W art. 4 zdefiniowano polowanie indywidualne i polowanie zbiorowe. Brak takiej regulacji w ustawie został zakwestionowany przez Prokuratora Generalnego w wystąpieniu do Trybunału Konstytucyjnego. Dotychczas regulacja ta była regulowana rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz. U. z 2005 r. Nr 61, poz. 548, ze zm.). W związku z art. 87 ust. 1 i art. 92 Konstytucji nie może w obrocie prawnym pozostawać regulacja podustawowa, która nie służy wykonaniu ustawy. Rozporządzenie nie może zatem wkraczać w materie ustawowe nieuregulowane w ustawie. Tymczasem ustawa Prawo łowieckie marginalnie wspominała jedynie o polowaniu indywidualnym pomijając polowanie zbiorowe. Stąd projekt zakłada również szereg zmian w rozdziale 8 ustawy pt. „Wykonywanie polowania.” Z uwagi na niedookreślenie pojęcia „kłusownictwa” i związanych z tym ewentualnych reperkusji ściśle określono delikt polegający na kłusownictwie, co ma też wyraz w zmianach przepisów karnych, tj. art. 51, 52 i art. 53 ustawy. Zmiana ta ma na celu dostosowanie ustawy w tym zakresie do standardów konstytucyjnych wskazanych w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 listopada 2012 roku.

Zmiana w art. 9 ustawy Prawo łowieckie powoduje zniesienie nieuzasadnionego ograniczenia prawa własności, na które to ograniczenie zwracał uwagę Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do wyroku z dnia 10 lipca 2014 r. W obecnym brzmieniu tego przepisu posiadacz gruntu, dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego nie może dokonywać płoszenia zwierząt łownych w celu ochrony swoich upraw bez uprzedniego

zezwolenia, wydanego przez marszałka województwa, na takie odstępstwo od zakazu. Rozwiązanie to zdecydowanie ingeruje w prawo własności, narażając jednocześnie obywatela i inne podmioty na straty, a dzierżawcom i zarządcom obwodów łowieckich uniemożliwiając skuteczną ochronę przed szkodami łowieckimi.

Zgodnie z treścią uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2014 r., art. 11 ustawy Prawo łowieckie zawiera normy prawne adresowane nie do podmiotów prowadzących gospodarkę łowiecką, ale do właścicieli i posiadaczy nieruchomości gruntowych. Chodzi tu o ust. 2 pkt 4 i 5, które nakazują racjonalne stosowanie środków chemicznych w rolnictwie i leśnictwie, oraz stosowanie terminów i technik agrotechnicznych niezagrażających bytowaniu zwierzyny na danym terenie. Prawidłowa realizacja powyższych wymagań oddziałuje na sytuację prawną właścicieli gruntów, na których prowadzona jest gospodarka łowiecka. Nakazy te stanowią ograniczenie w prawie własności podmiotów nie związanych z prowadzeniem gospodarki łowieckiej, wynikając zarazem z odrębnych regulacji prawnych. Mając powyższe na uwadze, nakazy te zostały uchylone.

Na dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich został nałożony również obowiązek dokarmiania zwierzyny, w szczególności wtedy, gdy w istotny sposób może to wpłynąć na zmniejszenie szkód wyrządzanych przez zwierzynę w uprawach i płodach rolnych oraz w gospodarce leśnej (art. 13 Prawa łowieckiego). Realizacja powyższego obowiązku może (jak zauważył Trybunał Konstytucyjny) wiązać się z naruszeniem prawa własności nieruchomości, gdyż ustawodawca nie uzależnił dopuszczalności dokonywania czynności związanych z dokarmianiem zwierzyny od uzyskania uprzedniej zgody właściciela. Projektowany przepis art. 13 ustawy określa, że dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są uprawnieni do naruszania prawa do korzystania z nieruchomości w celu realizacji obowiązku wyznaczonego przez normę wyrażoną w art. 13 Prawa łowieckiego, jednak dopiero po uzgodnieniu miejsca wykładania karmy z właścicielem, posiadaczem lub zarządcą gruntu.

W art. 15 ust. 2 zdefiniowano, co należy rozumieć za zwierzynę bezprawnie pozyskaną. Z uwagi na status własności tej zwierzyny określony przez ustawodawcę, należy doprecyzować o jaką zwierzynę chodzi w celu uniknięcia rozpraw sądowych i ewentualnego narażania Skarbu Państwa na straty finansowe. Powyższa zmiana ma na celu nie tylko ochronę własności Skarbu Państwa poprzez doprecyzowanie przedmiotu tej własności, ale również ścisłe określenie deliktu polegającego na bezprawnym pozyskaniu zwierzyny, co dotychczas budziło wątpliwości interpretacyjne. Rozwiązanie to wypełnia standardy konstytucyjne, w tym

wynikające z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego o sygn. K21/11 z dnia 6 listopada 2012 r.

W celu uściślenia co oznacza *de facto* dzierżawa obwodu łowieckiego wprowadzono pojęcie dzierżawy w rozumieniu ustawy Prawo łowieckie poprzez nowy przepis art. 28 ust. 1b ustawy. Dzierżawa obwodu łowieckiego nie stanowi dzierżawy gruntu w rozumieniu Kodeksu cywilnego, stanowi natomiast dzierżawę prawa do prowadzenia gospodarki łowieckiej na danym terenie.

W art. 29a wprowadzono nową delegację dla ministra właściwego do spraw środowiska do określenia w drodze rozporządzenia wzoru umowy dzierżawy obwodu łowieckiego. Dokument ten nie jest w obecnym brzmieniu ustawy określony, co jest rozwiązaniem wątpliwym konstytucyjnie z uwagi na związek tej umowy z ograniczeniami właścicieli i posiadaczy nieruchomości z zakresu prowadzenia gospodarki łowieckiej i obowiązkami stron umowy. Określenie przez organ państwa wzoru umowy dzierżawy w drodze rozporządzenia będzie w pełni wykonywało ustawę w tym zakresie.

Zmiana brzmienia art. 30 ust. 1 i 2 ustawy wynika z dostosowania tego przepisu do standardów konstytucyjnych w zakresie równego traktowania stron. Obecne rozwiązanie nie uwzględniało partycypacji w kosztach ochrony lasu wszystkich właścicieli lasów, a jedynie Skarb Państwa z pominięciem prywatnych właścicieli lasów. Ponadto, obowiązkiem tym była obciążona jedynie jedna grupa podmiotów prowadzących gospodarkę łowiecką, tj. dzierżawcy obwodów łowieckich z pominięciem zarządców obwodów.

Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 10 lipca 2014 r. „*właściciele nie partycypują również w podziale świadczenia pieniężnego, jakie spełniane jest przez dzierżawcę obwodu łowieckiego w związku z zawartą umową administracyjnoprawną. Świadczenie to (czynsz dzierżawny) przypada jedynie wydzierżawiającemu oraz nadleśnictwom i gminom na zasadach określonych w art. 31 ust. 2 Prawa łowieckiego.*” Rozwiązanie zawarte w projektowanym art. 31 powoduje, że pieniądze z tytułu czynszu dzierżawnego lub ekwiwalentu (dotyczy obwodów łowieckich wyłączonych z wydzierżawiania) będą trafiały bezpośrednio do właścicieli nieruchomości gruntowych.

Na dzień 31.03.2014 r. koła łowieckie dzierżawiły 4697 obwodów łowieckich, zaś obwodów wyłączonych z wydzierżawiania, czyli będących w zarządzie PGL LP, PZŁ, jednostek naukowo-dydaktycznych, było 343. Obwody dzierżawione przez koła łowieckie zajmują powierzchnię 25 581 079 ha. Liczba obwodów o kategorii bardzo dobrej i dobrej to zaledwie 165 obwody. Dominują obwody o kategorii słabej i bardzo słabej – 3867 obwodów, pozostałe to obwody kategorii średniej. Przychody kół łowieckich z samej gospodarki

łowieckiej to kwota 147 049 418 zł., zaś koszty prowadzenia tej gospodarki to 203 986 956 zł. Zatem przychody w przeliczeniu na 1 ha obwodu dzierżawionego przez koło wynoszą 5,75 zł, natomiast koszty tej gospodarki wynoszą 7,97 zł/ha, w tym m.in. czynsz za dzierżawę obwodów (17 680 846 zł.), zagospodarowanie obwodów (23 498 341 zł.), dokarmianie (24 050 583 zł.), odszkodowania łowieckie (62 475 681 zł.), organizacja polowań (17 184 597 zł.). Myśliwi prowadząc gospodarkę łowiecką dopłacają do każdego dzierżawionego hektara kwotę – 2,22 zł. Do tego należałoby dodatkowo doliczyć wartość społecznie przepracowanych przez myśliwych godzin na rzecz gospodarki łowieckiej (3 296 711 godzin). Biorąc pod uwagę wynagrodzenie netto w gospodarce narodowej w 2013 r. na podstawie danych GUS stanowi to wartość 46 318 790 zł. Zatem rzeczywisty koszt gospodarki łowieckiej wynosi 250 305 746 zł. (realny koszt w przeliczeniu na 1ha obwodu wynosi 9,78 zł.), a dopłata myśliwych do każdego dzierżawionego hektara – 4,03 zł. To wszystko powoduje, że system ten jest najtańszym rozwiązaniem dla państwa, opierając się wyłącznie na społecznych środkach finansowych członków Polskiego Związku Łowieckiego. Analiza ta pokazuje także, że wzrost kosztów gospodarki łowieckiej z tytułu płaconych czynszów dzierżawnych mogłoby spowodować obciążenie finansowe myśliwych w stopniu, któremu mogliby nie sprostać.

W art. 42 uchylono przepis stanowiący o obowiązku posiadania zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska na łowienie zwierzyny przy użyciu ptaka łowczego oraz delegację ustawową do wydania rozporządzenia w tym zakresie. Dotychczasowe rozwiązanie jest rozwiązaniem budzącym wątpliwości konstytucyjne z uwagi na nierówne traktowanie obywateli. Osoba wykonująca polowanie przy użyciu ptaka łowczego musi uzyskać uprawnienia sokolnicze oraz inne wymagane dokumenty. Wymagane dokumenty zależą od gatunku ptaka. Większość ptaków wymaga świadectwa CITES zwalniającego z zakazów dotyczących ich komercyjnego wykorzystania, wydawanego przez ministra właściwego do spraw środowiska. Trzeba także uzyskać zgodę na jego chów od Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Należy również zarejestrować ptaka w starostwie powiatowym. Pewnym wyjątkiem w stosunku do dokumentacji cites jest harris (*parabuteo unicintus*), który będąc gatunkiem z aneksu B (a nie jak większość ptaków sokolniczych z aneksu A) nie wymaga posiadania świadectwa a jedynie dokumentu potwierdzającego jego legalne pochodzenie. Takim dokumentem w wypadku ptaków wyhodowanych w Polsce może być Świadectwo hodowlane. Myśliwy wykonujący polowanie przy użyciu broni palnej jest zobligowany do uzyskania uprawnień podstawowych i pozwolenia na broń. Dodatkowe obciążenie wobec osoby polującej z ptakiem łowczym poprzez uzyskanie zezwolenia na polowanie z tym ptakiem nie znajduje uzasadnienia i budzi wątpliwości co do zgodności

takiego rozwiązania z ustawą zasadniczą. Konsekwencją nowej regulacji art. 42 jest też zmiana definicji polowania z ptakiem łowczym zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo łowieckie.

Zmiana ustawy zaproponowana w rozdziale 8 ustawy Prawo łowieckie pt. „Wykonywanie polowania” w art. 42 poprzez dodanie ust. 8a-8i oraz dodanie art. 42aa-42ae ma na celu ujęcie w ustawie spraw z zakresu wykonywania polowania, które powinny stanowić materię ustawową, nie zaś jak obecnie być regulowane aktem wykonawczym do ustawy. W związku z tym, do ustawy wprowadzono zasady wykonywania polowania, podział polowań na polowania indywidualne i zbiorowe, definicje tych polowań, definicję broni myśliwskiej, określono możliwości w zakresie stosowania optyki na polowaniu, zakazy obowiązujące przy wykonywaniu polowania oraz obowiązki myśliwego w zakresie bezpieczeństwa na polowaniu. Sprawy te zostały zakwestionowane przez Prokuratora Generalnego i skierowane do Trybunału Konstytucyjnego w celu zbadania ich zgodności z Konstytucją RP (sprawa w TK o sygn. U/14).

W art. 42a uchylono ust. 2 wobec czego zarówno do obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej zdających egzamin uzupełniający (o ile posiadają uprawnienia do wykonywania polowania w państwie członkowskim Unii Europejskiej) jak też obywateli Polski będzie obowiązywała ta sama regulacja dotycząca ważności posiadanych uprawnień do wykonywania polowania. Obecne rozwiązanie było wątpliwe konstytucyjnie, bowiem powodowało utratę ważności uprawnień nabytych w wyniku egzaminu uzupełniającego po upływie 5 lat od dnia egzaminu bez względu na członkostwo w Polskim Związku Łowieckim. Uprawnienia nabyte w wyniku egzaminu „pełnego” są ważne bezterminowo w przypadku członkostwa w PZŁ, wygasają dopiero po 5 latach od ustania członkostwa lub w przypadku nie nabycia członkostwa w PZŁ. Powodowało to zatem nierówne traktowanie obywateli polskich i obywateli UE zdających egzamin uzupełniający

W art. 42ae uwzględniając wskazówkę Trybunału Konstytucyjnego zawartą w uzasadnieniu do wyroku z dnia 10 lipca 2014 r. wprowadzono regulację gwarantującą możliwość zapoznania się właścicieli nieruchomości o planowanym na ich gruncie polowaniu zbiorowym. Właściciel nieruchomości gruntowej został wyposażony w projektowanym przepisie w instrument sprzeciwu w zakresie polowania zbiorowego na jego gruncie, o ile organizacja takiego polowania wpływałaby na bezpieczeństwo osób trzecich.

W art. 42b określono informacje podlegające wpisowi w rejestrze ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym. Informacje te mają istotne znaczenie z uwagi na bezpieczeństwo na polowaniu, w tym bezpieczeństwo osób trzecich. Wprowadzono także ustawowy

obowiązek dzierżawców i zarządców informowania określonych organów o miejscu wyłożenia rejestru ewidencji, zaś organy gminy zobligowano do podania tej informacji do publicznej wiadomości. Spełnia to oczekiwania Trybunału Konstytucyjnego w kontekście braku informacji udostępnionej właścicielom nieruchomości o odbywających się polowaniach indywidualnych.

Wyłączenie odpowiedzialności odszkodowawczej w art. 48 wobec terenów, które nie wejdą w skład obwodów łowieckich na wniosek właściciela nieruchomości wynika z braku możliwości prowadzenia pełnej gospodarki łowieckiej na tym terenie, a więc także braku wpływu na ograniczenie występowania szkód łowieckich. Żądanie odszkodowania w takim przypadku, wobec swoistego przyczynienia się do powstania szkody przez samego właściciela nieruchomości, nie znajduje uzasadnienia.

W art. 52 doprecyzowano przepis karny w zakresie karalności za przekroczenie planu łowieckiego. W obecnym brzmieniu ustawodawca posługiwał się zwrotem „kto zezwala” nie definiując o jakie „zezwoleństwo” chodzi. W związku z reperkusjami wynikającymi z tytułu zezwolenia na przekroczenie planu łowieckiego należało doprecyzować ten przepis, spełniając normy konstytucyjne w zakresie precyzyjnego określenia deliktu. W nowym brzmieniu tego przepisu usankcjonowano faktyczne przekroczenie planu łowieckiego a nie formalną zgodę na jego przekroczenie. Wskazano także o jaki plan łowiecki chodzi, bowiem ustawodawca posługuje się pojęciem wieloletniego łowieckiego planu hodowlanego jak też pojęciem rocznego planu łowieckiego. Dokonano także penalizacji czynów zabronionych ujętych w ustawie, podobnie w art. 51 i art. 53 ustawy.

Podmiotami, na które będzie oddziaływał niniejszy akt normatywny będą członkowie Polskiego Związku Łowieckiego, Polski Związek Łowiecki, izby rolnicze, Lasy Państwowe, administracja samorządowa, właściciele nieruchomości gruntowych.

Trybunał podkreślił, że do wykonania wskazań zawartych w Wyroku Trybunału Konstytucyjnego niezbędna jest ingerencja ustawodawcy polegająca na zmianie ustawy Prawo łowieckie. W celu zapobieżenia powstaniu luki w prawie, uniemożliwiającej tworzenie nowych obwodów łowieckich oraz zmianę granic dotychczasowych, Trybunał postanowił odroczyć utratę mocy obowiązującej zaskarżonego art. 27 ust. 1 w związku z art. 26 Prawa łowieckiego o maksymalny okres osiemnastu miesięcy.

Analiza wpływu aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Przedstawiony projekt nie będzie miał znaczącego wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Implementacja postanowień projektowanej ustawy oznaczać będzie nieznaczne zwiększenie wpływów do budżetu państwa oraz również nieznaczne zmniejszenie wpływów do budżetów jednostek samorządu terytorialnego – gmin.

Jednocześnie projektowany przepis art. 31 ust. 2a ustawy Prawo łowieckie (art. 1 pkt 14 projektu ustawy) nakłada na wójta (burmistrza, prezydenta miasta) obowiązek pomniejszenia podatku rolnego albo leśnego, bądź podatku od nieruchomości, płatnikom tych podatków o wartość czynszu dzierżawnego lub ekwiwalentu proporcjonalnie do powierzchni wchodzącej w skład obwodu łowieckiego. Spowoduje to pomniejszenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego (gmin) o kwotę 12 388 083,5 zł. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe jako reprezentant Skarbu Państwa otrzymają z tytułu czynszu dzierżawnego za grunty leśne będące własnością Skarbu Państwa kwotę ok. 5,2 mln zł. Szacunkowe uśrednione roczne uszczuplenie przychodów jednej gminy z tytułu dzierżawionych obwodów łowieckich (przy założeniu, że liczba gmin w Polsce wg danych GUS to 2479, zaś udział gruntów polnych w dzierżawionych obwodach stanowi 70,065%, tj. 17 694 724,33 ha) będzie wynosiło 4 997,21 zł. W przypadku PGL LP na podobnym poziomie utrzymają się wpływy z tytułu czynszów dzierżawnych za grunty leśne będące własnością Skarbu Państwa, co w przeliczeniu na jedno nadleśnictwo stanowi kwotę (430 nadleśnictw w 2013 r.) 12 308,75 zł. Wpływy z tytułu podatków od nieruchomości, rolnego, leśnego stanowią dochody własne gminy. Budżety gmin w 2013 roku zgodnie z danymi GUS wyniosły 80 043 mln zł, zaś dochody własne 38 546 mln zł, co daje średnio na gminę 15 549 011,7 zł., z tego wpływy z podatku rolnego średnio na gminę wynoszą 659 540,14 zł., a podatku od nieruchomości 4 562 726,9 zł. Liczby te wskazują na znikomy wpływ projektowanej regulacji na budżety gmin.

Ponadto należy zwrócić uwagę na wpływy z tytułu własności gruntów, które zgodnie z projektowaną regulacją będą trafiały do właścicieli nieruchomości gruntowych, a więc także do Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego. Dysponentami gruntów reprezentującymi prawa majątkowe Skarbu Państwa i działającymi w jego imieniu i na jego rzecz są:

- starostowie i prezydenci miast na prawach powiatu wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej, do których należy gospodarowanie zasobem nieruchomości Skarbu Państwa¹;
- Minister Spraw Wewnętrznych gospodarujący gruntami przeznaczonymi na potrzeby statutowe centralnych i naczelnych organów państwa oraz urzędów wojewódzkich²;
- Agencja Nieruchomości Rolnych w stosunku do gruntów Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa;
- Wojskowa Agencja Mieszkaniowa i Agencja Mienia Wojskowego - odpowiednio w zakresie powierzonego im mienia;
- Lasy Państwowe działające poprzez Generalną Dyрекcję Lasów Państwowych i regionalne dyrekcje Lasów Państwowych w zakresie gospodarowania lasami i gruntami leśnymi,
- minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, który rozstrzyga o sposobie zagospodarowania nieruchomości, które pozostały po zlikwidowanej lub sprywatyzowanej państwowej osobie prawnej³.

Powierzchnia lasów i gruntów zalesionych należących do Skarbu Państwa według Krajowego Wykazu Gruntów wynosi 7 623 575 ha, z czego:

- w zarządzie PGL Lasy Państwowe jest 7 226 357 ha;
- 74 tys. ha znajduje się w Zasobie Własności Rolnej Skarbu Państwa;
- 306 tys. ha jest zarządzanych lub pozostaje w gospodarowaniu innych podmiotów reprezentujących Skarb Państwa (w tym parków narodowych);
- 16 tys. ha użytkują użytkownicy wieczystości.

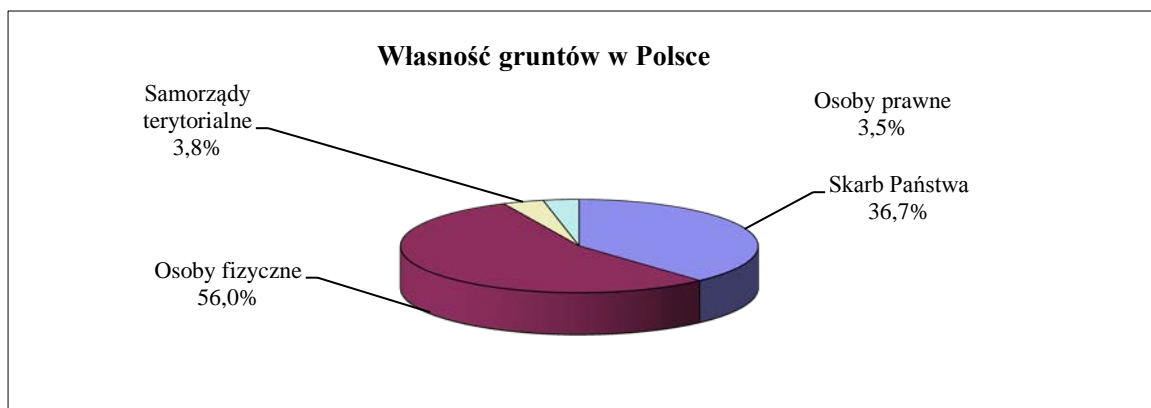
(Źródło: http://www.mos.gov.pl/arttykul/366_majatek/693_lasy.html#_ftn3)

Strukturę własności gruntów w Polsce przedstawia poniższy wykres:

¹ Zasób nieruchomości Skarbu Państwa stanowią nieruchomości, które są własnością Skarbu Państwa z wyłączeniem gruntów w użytkowaniu wieczystym i gruntów pokrytych wodami powierzchniowymi płynącymi. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261 poz. 2603, z późn. zm.).

² Od 1 stycznia 2009 r. zadanie to wykonuje Minister Skarbu Państwa.

³ Nieruchomości te przechodzą z mocy prawa na rzecz Skarbu Państwa, odpowiednio z dniem likwidacji lub z dniem zakończenia prywatyzacji. Jeżeli Minister lub inny upoważniony organ nie zagospodarował takich nieruchomości, przekazuje je protokolarnie staroście do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może także wносить nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa jako wkład niepieniężny (aport) do spółki, jak również może wyposażyć fundację lub dokonać darowizny nieruchomości z zasobu Skarbu Państwa na rzecz fundacji.

Regulacje zawarte w projekcie są efektem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2014 r., który wskazał na konieczność zmiany dotychczasowych rozwiązań ustawowych w zakresie adresata wpływów finansowych z tytułu czynszu dzierżawnego, w taki sposób aby czynsz ten trafiał do właścicieli nieruchomości gruntowych wchodzących w skład obwodu łowieckiego.

W projektowanym art. 8 ustawy Prawo łowieckie (art. 1 pkt 3 projektu ustawy) zmienia się podmiot działający w imieniu Skarbu Państwa w zakresie rozpatrywania „odwołań” od niezatwierdzenia w całości lub w części rocznych planów łowieckich z dotychczasowych dyrektorów regionalnych Lasów Państwowych na Ministra Środowiska. W skali całego kraju rocznie występuje kilka takich przypadków (średnio rocznie 2-3 przypadki). Minister Środowiska stanie się także podmiotem zatwierdzającym wieloletnie łowieckie plany hodowlane (dotychczas nie było takiego podmiotu). Zadania te będą się wiązały z dodatkowym obowiązkiem i jednocześnie pozytywnie wpłyną na przychody Skarbu Państwa z tytułu opłaty skarbowej za wydaną decyzję w tym przedmiocie, jednak jest to wpływ bez większego znaczenia. Opłaty te są naliczane zgodnie z ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej; na jej podstawie (art. 1 ust.1 pkt. 1, lit. a) opłata skarbową uiszczana jest m. in. za dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia lub na wniosek. Zgodnie z załącznikiem do tej ustawy jest to kwota 10 zł za każdą decyzję dotyczącą zatwierdzenia wieloletniego łowieckiego planu hodowlanego. Decyzje wydawane w postępowaniu odwoławczym są zwolnione z opłaty skarbowej (Dział I pkt 53 Załącznika do ustawy). W związku z tym, że w Polsce jest 147 wieloletnich łowieckich planów hodowlanych, które będą podlegały zatwierdzeniu co 10 lat, projektowana regulacja nie będzie miała istotnego wpływu na sektor finansów publicznych.

Przewiduje się, że skutki finansowe projektowanej ustawy wynikające ze zwiększonego wpływu spraw karnych powinny mieścić się w ramach środków przewidzianych ustawą budżetową na sprawowanie wymiaru sprawiedliwości. W chwili obecnej nie jest możliwe określenie skutków finansowych ze względu na to, że nie można określić liczby i skali naruszeń przepisów.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej. Wnioskodawcy przeprowadzili konsultacje projektu z Polskim Związkiem Łowieckim, który wyraził opinię pozytywną.